

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1119/2020

06.10.2020. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Веска Крстајића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Петра Исакова, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1575/2016 од 27.11.2018. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 45/19 од 04.06.2020. године, у седници већа одржаној 06.10.2020. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 1575/2016 од 27.11.2018. године и Вишег суда у Новом Саду Кж1 45/19 од 04.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 1575/2016 од 27.11.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршеног кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које му је суд изрекао новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је дужан платити у року од два месеца, по правноснажности пресуде, а у противном ће иста бити замењена казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне бити одређен један дан казне затвора, и због извршеног кривичног дела изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 1. КЗ за које му је суд изрекао условну осуду тако што му је утврдио казну затвора у трајању од четири месеца која се неће извршити уколико окривљени у року провере од две године, по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело. Окривљени је ослобођен од дужности накнаде трошкова кривичног поступка и паушала, али је обавезан да приватној тужилњи ББ накнади трошкове кривичног поступка на име награде и нужних издатака њеног пуномоћника.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Кж1 45/19 од 04.06.2020. године одбијене су, као неосноване, жалбе окривљеног и његовог браниоца и потврђена првостепена пресуда.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног, адвокат Петар Исаков, на основу члана 482. став 1. и члана 483. став 1. ЗКП, поднео је захтев за заштиту законитости „због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и тачка 2) ЗКП уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити одговорности за оба кривична дела уз одлуку да трошкови поступка падну на терет приватне тужиље или да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да „изрека првостепене пресуде не садржи све битне елементе у погледу кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, односно у изреци пресуде и образложењу исте се не наводи да је окривљени предметне речи изговорио са намером омаловажавања. Окривљени је изнео свој лични суд у вези међусобних односа између њега и приватне тужиље - његове бивше ванбрачне партнерке, када је на рочишту за главну расправу, ради одбране свог права, као тужена страна у парничном поступку, изјавио речи које су побијаним правноснажним пресудама правно квалификоване као кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, а које су суштински изговорене у контексту предмета парничног спора у коме се утврђивало право својине на некретнини коју је окривљени наследио од оца“.

Изнети наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика чини онај ко увреди другог.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног ставом 1 изреке првостепене пресуде и то да је окривљени дана 26.10.2016. године у згради Основног суда у Новом Саду где се одржавало рочиште за главну расправу у парничном поступку П 3670/14 способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима увредио приватну тужиљу ББ тако што је у присуству судије Мирјане Вицковић, записничара Славице Бороње и адвокатског приправника Наталије Радивојевић изјавио да је приватна тужиља” вођа организоване криминалне групе и да има око 57 некретнина које је стекла криминалним радњама“, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног стичу сва битна законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим.

Врховни касациони суд налази, насупрот наводима захтева, да намера омаловажавања није законско обележје кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ. Чланом 170. став 4. КЗ предвиђен је основ искључења постојања кривичног дела у ситуацији када је увредљива изјава дата у оквиру озбиљне критике у научном, књижевном или уметничком делу, у вршењу службене дужности, новинарског позива, политичке делатности, у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, под условом да се из начина изражавања или других околности види да то није учињено у намери омаловажавања.

Како је правноснажном пресудом утврђено да окривљени предметне изјаве није дао у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, већ су наведене речи упућене управо свесно и хтењем да се приватна тужила увреди, тј. како се у конкретном случају не ради о ситуацији из члана 170. став 4. КЗ (како то погрешно тврди бранилац окривљеног), то с`тога намера омаловажавања не мора ни бити наведена у чињеничном опису кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које је окривљени правноснажно оглашен кривим.

Стога се, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да је побијаним правноснажним пресудама, на штету окривљеног, учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред тога поднетим захтевом браниоца окривљеног се указује и на исту повреду кривичног закона - из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези са тачком 2 изреке првостепене пресуде којом је окривљени оглашен кривим због извршеног кривичног дела изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 1. КЗ. Иста повреда се образлаже наводима „да је окривљени наведене речи изговорио на рочишту за главну расправу у поступку П 641/16 пред Вишим судом у Новом Саду приликом саслушања - као парнична странка, ради заштите својих права и интереса у судском поступку приликом изношења ствари из заједничког живота са ББ ради доказивања чињенице коју је иста негирала пред свим судовима и у свим поступцима - да су непуних осам година живели у ванбрачној заједници живота. Изговорене речи од стране окривљеног, представљају и његове личне и породичне прилике, те с`тога не могу представљати радњу извршења кривичног дела из члана 172. став 1. КЗ”.

Из чињеничног описа радњи, у ставу II изреке првостепене пресуде, да је окривљени „дана 25.10.2017. године у згради Вишег суда у Новом Саду на рочишту за главну расправу у парничном поступку П 641/16 способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима изнео податке из личног живота приватне тужиле који шкоде њеној части и угледу, у присуству судије Миреле Никчевић, записничара Нине Тулендић, адвоката: Сање Потребих, Милице Карановић и Гордане Бајић „ВВ је ББ син из везе са ГГ“ као и „ако је она затруднела са мном и при томе је плод угинуо и она је добила опасност од сепсе“, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела чије је извршење хтео као и забрањености истог“, несумњиво изнео чињенице из личног живота приватне тужиле, које су у сваком случају биле подобне да доведу до повреде части и угледа приватне тужиле - оштећене, чиме су утврђене све чињенице и околности, како објективне - које се односе на саму радњу извршења кривичног дела, тако и субјективне - које се односе на урачунљивост и умишљај окривљеног АА, које представљају законска обележја

предметног кривичног дела изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 1. КЗ.

Из изнетих разлога, супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног, су оцењени као неосновани.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног, адвоката Петра Исакова се нумерички указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која представља законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости од стране браниоца окривљеног, у смислу члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП.

Како се означена повреда не опредељује, односно како бранилац окривљеног не конкретизује у чему се састоји повреда одредбе члана 439. тачка 2) ЗКП, што је супротно одредби члана 484. ЗКП, а Врховни касациони суд је, приликом одлучивања о захтеву за заштиту законитости браниоца, везан разлозима из члана 485. став 1. у вези става 4. ЗКП, те делом и правцем побијања, како је то изричито прописано чланом 489. став 1. ЗКП, то Врховни касациони суд ове наводе захтева није разматрао.

Код напред наведеног, Врховни касациони суд је поступајући у смислу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић